

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ ՏԵՂՎԱԿՈՒԹԻՒՆ

ՊԱՏՄՈՒԹԻՒՆ

ՓԵԼՔԱՐԴ :

ՓԵԹՐԱՐՔԱՆ Փրանչիսկոս հոչակաւոր բանաստեղծը ծնաւ (Ծառքանայի Առէցցոյ քաղաքը 1304): Դաշնողը ՚ի իրենցանցա քաղաքէն էին, որ քաղաքական խոռովութեանց համար քշուելով անկէ Առէցցոյ անցան. Հոն ալ ժանտախտին պատճառաւ չկրնալով կենալ՝ ՚աղղիայի Առէնիոն քաղաքը գնացին, Հոնկէ ալ ուրիշ տեղ: Փեթրարքա ան քաղաքները պտըտելու ժամանակ՝ չորս տարիի չափ, քերականութիւն, ձարտասանութիւն ու փիլսոփայութիւն սորվելու ետևելու, ետքը հօրը հրամանաւը Առնիկիէ գնաց որ իրաւագիտութիւն սորվի. բայց կարդալով ՚ի իրգիլոսի, ՚ի կերոնի ու ՚ի տոսի գըրքերը ՚ի րաւագիտութիւն սորվելու փափաքը մարեցաւ. իսկ հօրը մահն որ լսեց՝ բոլորովին թողուց, ու նորէն դարձաւ Առէնիոն 22 տարեկան. Հոն ալ որովհետեւ դարձեալ սկսեր էր ժանտախտը, ելաւ քաղաքէն ՚ի ալքիուզա կամ ՚ի ոքիւզ ըսուած մօտ տեղը քաշուեցաւ: Հոն սէր ձգեց ՚աւրա անունով քարեպաշտ ու երկիւղած տիկնոջ մը վրայ. բայց անկէ փոխադարձ սէր չտեսնելով՝ թողուց բոլորովին հեռացաւ անկէ, գնաց նախ ՚աերմանիա, ետքը անցաւ ՚աղղիա, անկէ ալ ՚ատալիա, ամէն տեղ ալ մէծ պատիւ ընդունելով իր գըրուածքներուն ու մանաւանդ բանաստեղծութիւններուն համար: ՚ատքը դարձաւ նորէն ՚ի ալքիուզա, ու շատ ոտանաւորներ շինեց ՚աւրային վրայ գովեստ. բայց վախճանին չհասնելով՝ դարձաւ Առէնիոն: Հոն ՚Յովհաննէս ՚ի պապը եկեղեցւոյն հարկաւոր պիտոյիցը վրայ զինքը պաշտօ-

նատէր դրաւ. բայց Փեթրարքա թողուց ունեցած պաշտօնը, ու առանձին տեղ մը քաշուելով՝ իր բանաստեղծական գրուածոցը ետևէ եղաւ:

Փեթրարքան մի և նոյն օրուան մէջ Փարիզէն ու ՚ուոմէն հրաւիրուեցաւ որ հանդիսով պսակուի իր բանաստեղծութեանցը համար, և ան ատենը 37 տարուան էր: ՚Պոլոննա անունով կարդինալին խորհրդովը ու ըուեց որ ՚ուոմէրթայ. ուստի մէկէն ՚ափովի քաղաքը գնաց. Հոն ՚ուուրերդոս թագաւորին դիմացը քննուելով, որ բանաստեղծներու մասնաւոր պաշտպանն էր, անկէց յանձնարարական թղթերով գնաց ՚ուոմ 1341: ՚Ոյն տարւոյն զատկին օրը հագաւ ՚ուուբերդոս թագաւորին տուած վերարկուն, ետքը փառաւոր հանդիսով գնաց ՚ապիտովիոն: ՚Իրեն չորս կողմէն կ'երթային 12 հուվմայեցի երիտասարդներ, որ ձամբան փողեր թմբուկներ զարնելով կ'երգէին նաև Փեթրարքային շինած ոտանաւորները, ետևէն ալ կ'երթային քաղաքին ատենակալները. այսպիսի փառաւութեամբ մտաւ ՚ապիտովիոն. Հոն համաւոտ ձառ մը խօսեցաւ ժողովը գըրգեան, ետքը ՚ի պատուին դիմացը չոքեցաւ, ՚ի պատուն ալ քանի մը խօսք ըսելէն ետև՝ դափնիէ պսակը Փեթրարքային գլուխը դրաւ: ՚Կատեն բանաստեղծը մէկէն նուագ մը խօսեցաւ հուվմայեցի դիւցազանց վրայ. բայց որովհետեւ աս ՚ուագսիրեն գրուածքներուն մէջ չգտնուիր, անոր համար շատը կ'ըսեն թէ յանկարձակի ըսաւ: ՚Պուագը երբոր լմընցաւ, բոլոր ժողովուրդը մէկ բերան կանչեց. ՚Իեցցէ ՚ապիտովիոն, կեցցէ քերթողս,,: ՚Իտքը ամէնքը մէկտեղ սրբոյն ՚Պետրոսի եկեղեցին գնացին ՚Աստուծոյ շնորհակալութե համար. Հոն Փեթրարքա իր գլխի դափնիէ պսակը նուիրեց եկեղեցւոյն, որ գմբէթին մէջ կախեցին. ետքը տուին իրեն փառաւոր վկայական մը՝ բանաստեղծութեան մէջ երևելի ըլլա-



ԺԵՂՋԱՐՔ :

ԱՆԻՆԸ բանաստեղծին կենդանագիրն է . աջ կողմը Աւենիոն քաղաքը , ձախ կողմը Վայքիւզա .
Վարինը Փեթրարքայի գերեզմանն է՝ Ալբուա գեղին մեջ :

լուն համար :

Չատ նախանձորդներ ունեցաւ Փեթրարքա աս պատու՞յն համար . բայց շատ մեծամեծ թագաւորներ ալիրենց քովը կը հրաւիրէին զինքը , մեծամեծ պատիւներ տալով իրեն : Փեթրարքա գնաց Փարմա քաղաքը , և հոն եկեղեցւոյ պաշտօնեայ էր . բայց 1348^{ին} լսելով լ աւրայի մահը՝ սաստիկ տրտմութէն Խտալիայի այլ ևայլ քաղաքները պտըտելէն ետքը գնաց նստաւ Փատուա քաղաքը , ու հոն կանոնիկոսութեան պատիւը ունեցաւ : Վաղաքէն գուրս Արքուա ըսուած գեղը քաշուեցաւ , ու հոն բանաստեղծութեան ետեւէ էր , բայց շատ մարդիկ հոն ալ իրեն տեսութի կ'երթային :

Ֆիորենցայի բնակիչքը , որ Փեթրարքայի ծնողքը քաղաքէն գուրս քշեր էին , հաշտուիլուզելով Փեթրարքային հետ՝ Պոքաչչիոյ բանասէրը խաւրեցին որ զինքը հրաւիրէ . Փեթրարքա թէպէտ շատ ուրախացաւ աս հրաւերքին վրայ , բայց իր զուարժալի բնակութիւնն ալթողուլ չէր ուզեր . ու երբոր ինքն ալ տարակուսեր էր որ երթայ թէ չէ , յանկարծակի մեռած գտան զինքը իր գրատանը մէջ աթոռին վրայ նստած 1374^{ին} , որ ան ատենը 70 տարուան էր : Փառաւոր հանդիսով թաղեցին զինքը նոյն գեղին եկեղեցւոյն դիմացը . գերեզմանին վրայ ալ Փեթրարքայի բերնէն այսպիսի տապանագիր մը գրեցին . “ Աստ գտի զհանգիստ իմ . ողջամբ մնասնիք Քոյս և Քաջողութիւն կենցաղս . չիք ինչ այսուհետեւ իմ և ձեր . մնայ արդ ձեզ և զայլս պատրելլ . Խտքը գերեզմանին վրայի քարը վերուցին ու վրան փառաւոր շիրիմ մը շինեցին , ու մէկ կողմը լատիներէն ուրիշ տապանագիր մը գրեցին : Չատ օտարականներ Փատուա քաղաքը որ կ'երթան , Փեթրարքայի գերեզմանին ալ այցելութիւն մը կ'ընեն :

Փեթրարքա սակաւակեր էր , վար-

քը և բարքը ընդհանրապէս բարեկարգ . ինքը բանաստեղծական ուսմաննորոգիչը ըսութեցաւ , ունաւե Հայր իտալական բանաստեղծութեն . ինքը դարձեալ սկսաւ հնութեանց ետեւէ ըլլալ , ու իրեն նայելով Գաղղիացիք և Խտալացիք ալ ետեւէ եղան հին յիշատակներու : Փեթրարքա պատմական գրուածոց մէջ ամենէն երևելիները տաղերն են , թէ իմաստի և թէ ոչոյն կողմանէ :

Բայց մեծ պարծանքը իրեն բանաստեղծութիւններն են , մանաւանդիտալերէնները , որով շատ ծաղկեցուց Խտալացւոց լեզուն . իսկ իրեն գրուածոցը մէջ ամենէն երևելիները տաղերն են , թէ իմաստի և թէ ոչոյն կողմանէ :

Ո՞իայն թէ իր բոլոր գրուածքներուն մէջ ալ կը գտնուին պաղ այլաբանութիւններ ու բառերու խաղեր , որ ասոնք ան ատենուան գրուածոց ընդհանուր պակասութիւններն են :

ԱԶԳԱՑԻՆ ՄԱՏԵՆԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Քաղական բնիկ հնչման հայիական դառից :

ՕՌ օրինակ զանցս և զպատմութիւն ազգաց իւրաքանչիւր 'ի նոցունց անտի աւանդիցն կամ'ի դպրութեանց արժան է ստուգել և ուսանել , և ոչ յօտարաց և 'ի հեռաւորաց , զի ամենայն ոք իւրումն հմտագոյն է քան օտարուացն , նոյնպէս և զլե-

1 Պարոն Պրուս կրտսերն համբաւեալ գաղղիացի , կաճառորդ և գրապետ կայսերական հեմարանին ֆեթրապուրկոյ յայց ելեալ մերոյ մենաստանիս սրբոյն Ղաղարու 'ի Ալենետիկյամնեանն օգոստոսի , և յաղագս իւրոյ հմոռութեանն 'ի Վրաց և 'ի Հայոց պատմութեան և 'ի դպրութիւնս , և սակս ազնուական բարուցն յօդացեալ մերումն Հայկաղնեան Շեմարանի , խնդրեաց 'ի մէնչ բանիւ , ապա և գրով , զլուծումն իւրոց տարակուսանացյազագս բնիկ հնչման մերոյս բարբառոյ . և մէք մտագիւր յօժարութեամբ ձեռն արկեալ 'ի նոյն , հարկ համարեցաք 'ի գրոցն մեր բարբառ առաջի առնել զիրսն համառօտիւ . զի այն իսկ դիրիմաց ևս է Եւրոպացւոցն հայագիտացքան զաշխարհիկն մեր լեզու :